

DUŠAN D. FABIAN

ŽIVĚTI MĚ VĚDO STANOU!

Dušan D. Fabian

ŽIVÉHO MA NEDOSTANÚ!

Copyright © 2010 by Dušan D. Fabian

Translation © 2010 by Robert Pilch

Cover © 2010 by Danglár

Map & Illustrations © 2010 by Dušan D. Fabian

For Czech Edition © 2010 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha 978-80-86309-46-0

ISBN PDF: 978-80-7456-037-8 (138 kniha)

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-038-5 (139 kniha)

ISBN ePub: 978-80-7456-039-2 (140 kniha)

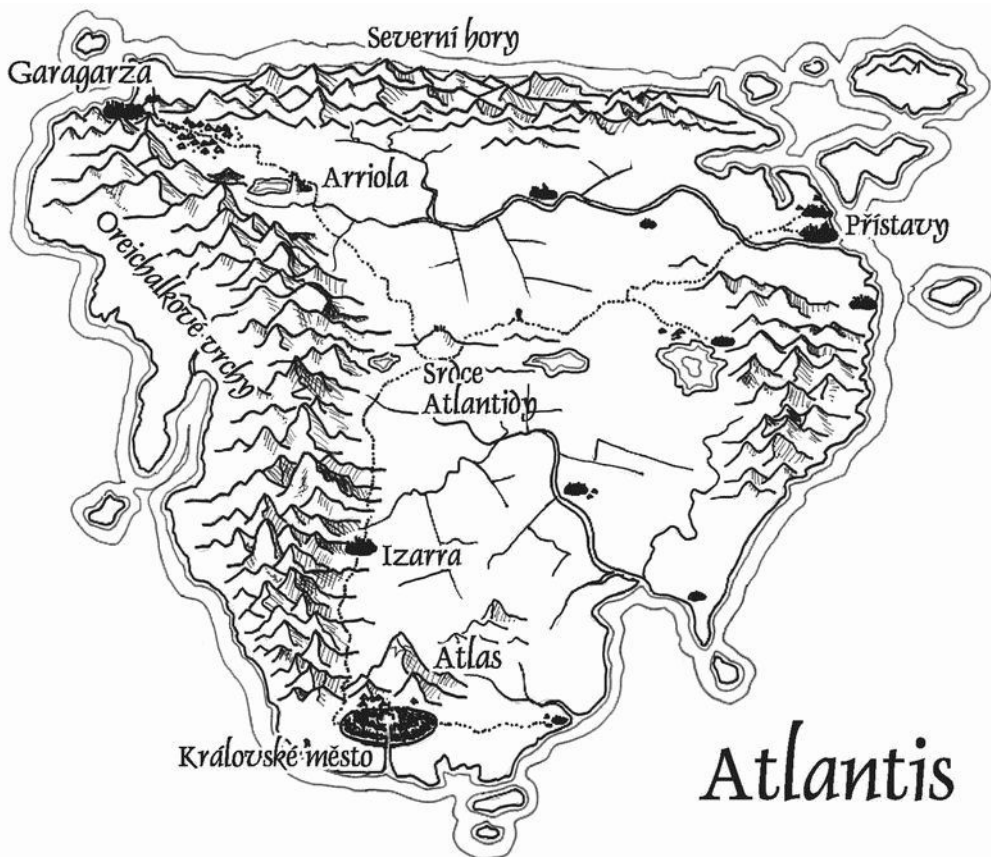
ISBN Mobipocket: 978-80-7456-040-8 (141 kniha)

Dušan D. Fabian

Živého mě nedostanou!

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2010

Ediční poznámka:

V knize byly použity doslovné i pozměněné úryvky z děl Platóna, Williama Shakespeara, Denise Diderota, Johna Josepha Lydona, Howarda Phillipse Lovecrafta, Eduarda Petišky a dalších. Práva na tyto úryvky vlastní majitelé autorských práv... ehm... na tyto úryvky.

„Ale když božská částka v nich mizela – směřujíc se opět a opět s mnohým smrtelným živlem – a lidská povaha nabývala převahu, tehdy se [Atlantiďané] zkazili, nemajíce již síly snášet vezdejší statky, a jevíli se ohyzdnými tomu, kdo dovedl vidět, protože ztratili nejkrásnější z nejvzácnějších statků. Avšak lidem neschopným vidět život vpravdě blažený, se právě tehdy zdáli nejkrásnější a nejblaženější, když se plnili nespravedlivou ziskovostí a mocí.“

Platón, *Kritias*
(Překlad: František Novotný)

Žij a nech žít

(... téměř zapomenutá povídka místo prologu...)

1

Běžím chodbami Labyrintu. Svaly mi tuhnou a v hrudním koši mám rozpálený kotel. Nejsem žádný sportovec. Z tělesné námahy se mi vždycky zvedal žaludek. Ale co naděláte, když vám na paty šlape banda Lovců.

Tu a tam mi kolem hlavy proletí kus kovu a zařinčí o zeď. Neohlížím se. Ve slabém světle pochodní bych své pronásledovatele stejně zahlédl jen stěží. Zato je slyším. A hlasitěji, než bych chtěl.

Tělu dochází šťáva. Sám sobě se divím, že jsem ještě na nohou. Už ani neklíčkuju, jen když mě k tomu přinutí chodba. Jako teď.

Namátkou si vybírám odbočku vpravo.

Chyba. Přede mnou stojí o dvě hlavy vyšší chlap s čakanem v ruce.

Vysílám k nohám příkaz *Stát!*, ale už je pozdě. Setrvačnost mě žene přímo do jeho náruče. Stihnu akorát v mírovém gestu zvednout ruce. Nablýskaný bronzový osten sviští šerem a lebku mi s hlasitým křupnutím proráží nekonvenční zbraň.

Necítím nic. Pomalu klesám na kolena a před očima se mi otevírá nedozírná rudá pláň. Tělem probíhá osvobozující křeč. Ještě jedna a už jenom tiše ležím a hledím do nekonečna. Srdce se zastavilo, plíce se zhroutily samy do sebe. Za pár hodin bude i má tělesná teplota zhruba na úrovni okolí.

Takhle skončit, jaká hanba!

~ ~ ~

Ale nezdá se, že bych byl mrtvý.

Zkousím pohnout rukou a docela to jde. Dokonce po chvíli získávám zpátky i ztracený zrak. Chlápká nade mnou to dost udiví.

Celý rozklepaný se snaží vytáhnout čakan z mého čela a zasadit s ním další ránu. Marně. Zbraň uvázla hluboko.

Dost mi to vadí. Nebolí to, ale fakt mi to dost vadí. Řekl bych, že mě ten hajzl neskutečně nasral. Vyskakuju na nohy, obracím mu dotěrné hnáty za záda a volnou rukou mu zkroutím krk do polohy, kterou už nerozchodí. Skoro mu ulítla hlava. Do prdele! Kde se ve mně najednou bere tolik síly?! Krev stříká na všechny strany.

Údiv a hněv v mém obličejí pomalu střídá úšklebek šilence.

Pro jistotu si znovu kontroluju nulový pulz a navždycky zastavený dech. Vidím docela slušně. (A když si z ksichtu opláchnu tu šedivě rudou kaši, co se mi vylila z lebky, uvidím nejspíš ještě líp.) Chuť, čich, sluch, hmat – všechno je v pořádku. Jenom bolest, ta je navždycky pryč. Odešla společně s... s čím? Se životem?

Běs to vem. Na hluboké filozofické úvahy teď není čas.

Přicházejí Lovci...

Rozhodným trhnutím vytáhnou čakan z vlastní hlavy, znalecky ho potězkám a s úsměvem se otočím k pronásledovatelům.

Takže magický preparát zabral. Byl proklatě drahý, u Azathotha, ale vyplatil se. Když mě před měsícem vylosovali jako jednoho z nových aktérů Hry o ruku šlechtičny Eskarné, bylo mi jasné, že nemám šanci to divadlo přežít. Ale teď? Teď se na své šance začínám dívat mnohem optimističtěji! Je ze mě zombík, přátelé. Zsranej zombík! A nejspíš to tady dneska vyhraju.

Myslím, že Hry něco takového už několik století nezažily...

Jako první přibíhá šlachovitý barbar z pouštních oblastí. Děsně řve a je pořádný kus před ostatními. Běží přikrčený, v rukou dlouhé kopí mířící přímo na moje břicho.

Tak teda vítej, specialisto na laparotomii!

Pohotově uskakuju a bleskovým švihem zatínám čakan do jeho zátylku. Barbarova mrtvola ještě chvíli uhání dál za moje záda, ale už si jí nevšímám.

Jsem ve formě. V neuvěřitelně dobré formě.

Chci se nahlas zasmát, ale kupodivu mi zrovna taková blbost dělá problémy. Není se co divit. Zkuste zkolabovanými plícemi rozechvěť hlasivky! Ale srát na to. Je třeba se soustředit na jiné věci.

O slovo se hlásí další zákazníci.

A rovnou pět najednou – dva po zuby ozbrojení gladiátoři z Kréty, jeden dlouhán s obouručním mečem (nejspíš rozený Atlantid'an), jeden rozložitý zakrslík se sekerou (podle helmy bych tipoval daleké Ledové ostrovy) a jedna divoženka z pralesů Západního kontinentu, která zaníceně hází nože. Už mi jich pár trčí z hrudníku. Není v tom nic osobního, ale možná proto si ji podám jako první. Má hezké oči – až bude po všem, nesmím na ně zapomenout. Bude to pěkný suvenýr. Čakan jí hladce odpreparuje sanici. Doporučuji konzumovat pouze tekutou stravu.

Ani dlouhán mi nepůsobí zvláštní problémy. Lehký útok stranou, jedna tupá rána násadou čakanu do čela a už je plně zaměstnán přemýšlením, jak bez zrcadla poskládat složitou kostěnou skládanku. Naposledy se hloubavě zapotácí a v následující chvíli jsem majitelem jeho zbraně. Hned ji vyzkouším na krku jednoho z gladiátorů. Docela ostrá. Trochu těžkopádná pro jednoruční použití – zpomaluje totiž rychlost ve švih. Ale ten účinek, radost pohledět! Objevuju v sobě nepoznané – tyhle bronzové hračky mě začínají fascinovat. Zdá se, že mám nového koníčka. A to jsem nikdy předtím nedržel zbraň v ruce.

Rozložitý zakrslík vypadá docela schopně. V mezičase mi stihl dvakrát zaseknout sekeru do zad. Společně se zbývajícím gladiátorem kolem mě krouží jako mouchy. S pobaveným úšklebkem hraju roli voňavého lejna a čekám na jejich tah. Vyrážejí. Oba najednou, frajeři.

Ale dneska jsem tady největší frajer já. Já, meč a čakan.

Ručičky pracují, kov řinčí a krev stříká. Slušně rozehraná partie. Ve třetím tahu šach-mat.

Těla obou nepřátel masakruju s úplným klidem. Mistři Lovci neprotestují – zdržovat Běžce co nejdéle v Labyrintu je jejich práce. Gladiátora mám nabodnutého na čakan a jeho kolegové mezitím systematicky osekávám končetiny. Ještě pořád jsem děsně nasraný, ale už mě to pomalu opouští. Ne že bych se dočkal odplaty, ale víte, jak to je – když děláte něco, co vás baví, snadno na chvíli zapomenete na věci, které vás opravdu trápí. A tohle mě baví opravdu moc.

Byl jsem krotký jako holoubek. Ještě dnes ráno, pamatuju si to moc dobře. Ani mouše bych neublížil. Ale smrt vás změní. Začnete se na svět dívat úplně jinýma očima. (Jasně, pokud tu možnost vůbec dostanete.)

Najednou vám stříkající krev, vyhřezlé vnitřnosti a výkřiky agonie přestanou vadit. Hodnoty vašeho dosavadního života vyblednou. Prostě to už máte za sebou. Na ničem kolem vám moc nezáleží. Konečně přišel čas starat se jenom sám o sebe. Uvolnit se.

Ještě před chvílí by mi podobné věci zněly rouhavě. Vážně jsem takový nebyl. Měl jsem zásady, morálku, zodpovědnost, stejně jako všichni. (Nebo aspoň většina.) Ale teď...

Věci se změnily.

Byl jsem člověk – a už nejsem. Jsem to vůbec pořád já?

Odhazuju mrtvolu gladiátora a zvedám lesklý štít jeho kolegy. Je tady sice slabé světlo, ale až na ránu v lebce, čtyři vrhací nože v hrudníku a nesčetné množství ran po celém těle bych řekl, že se můj vzhled moc nezměnil. Pěťadvacetiletý chlapík střední postavy, mírně při těle, oválný obličej, černé vousy, dlouhé pískové vlasy... Cítím neuvěřitelnou sílu a čekal bych pletence svalů rysující se pod bledou pokožkou, ale nic podobného není vidět.

Pouštím štít, dávám si ruce v bok a nonšalantně si prohlížím své dílo. Sedm mrtvol podél celé chodby. (Sebe samozřejmě nepočítám.) Od každé se rozlévá kaluž čerstvé krve a vytváří na nerovné podlaze mapovité obrazce. Ach, samozřejmě – oči té divoženky. Skoro jsem zapomněl. Shýbám se k mrtvole bez čelisti a čakanem provádím jednoduchý chirurgický zákrok, který se odborně nazývá *exenteratio bulbi*.*) Oči si vkládám do váčku, z něhož jsem právě vysypal peníze. Kazí charakter, a navíc mám pocit, že už je asi nebudu potřebovat.

Co dál?

Podvědomě si protahuju perfektně fungující paže a zamyšleně zírám do stínů před sebou. Někde v dálce jsou slyšet zvuky dalšího boje. Jiný soutěžící, další Lovci. Hry ještě neskončily.

*) První a poslední poznámka pod čarou: Překladatel svitků od Nemrtvého moře prosí čtenáře, kteří se vyznají v historických souvislostech, aby se nepozastavovali nad některými zjevnými anachronismy (jako je například používání latiny) v textu. Přestože to tak nevypadá, jsou na místě. Víceméně.

Je na čase stanovit si nové priority. Nový cíl. Kdysi to bylo přežítí, ostatně jinak to ani nešlo, ale teď? Teď to vypadá bezpředmětně. Co takhle užít si? Místo přežítí, užít si. Ano, to by pravděpodobně asi nejvíc vyhovovalo mé nové podstatě. Jenže čím začít?

Tím, co je po ruce, říkám si vzápětí. Pro dnešek pomstím vlastní smrt a pořádně si to vychutnám! Dábelský úšklebek.

Takže, máme tady ještě pár Běžců – osm vylosovaných občanů druhé až třetí třídy kromě mě, na každého zhruba tři až sedm Lovců. Bojuje se tvrdě, takže pár účastníků Hry už určitě čuchá k fíkusům zesponu. To máme zhruba čtyřicet až čtyřicet pět zbývajících duší. A jen jeden vylosovaný může vyjít z bran Labyrintu jako vítěz. Myslím, že si to vychutnám.

Bez dalšího váhání se rozbíhám směrem, odkud jsem zaslechl poslední zvuky.

Dneska jsem tady největší frajer já.

Já, meč a čakan.

~ ~ ~

Od hlavy až k patě jsem zalitý čerstvou krví. Ani kapka není moje. Dvačtyřicet zářezů na rukojeti meče kromě těch prvních sedmi. Do hajzlu, za chvíli nebude kam dělat křížky!

Ale pro tohle posledního zmrda tam snad ještě místo zbylo.

Běží pár metrů přede mnou a zoufale se snaží dostat k Bráně. Ta už vážně není daleko.

Hanba mu! Chlap jako hora. Před očima mi rozsekal tři černochoy, jako by to byli hadroví panáci, a teď si sere na paty! Zmrde, zmrde, zmrde! Postav se mi čelem!

Jestli proběhne Bránou dřív, než ho dostanu, tak dneska oficiálně vyhraje. Na věci to sice nic nemění, protože opuštěním Labyrintu pro mě, na rozdíl od něho, Hry nekončí. Aspoň do chvíle, než najdu Oroitze – toho hajzla, co mě vylosoval. Ale chci, aby můj pozdější nárok na ruku sličné Eskarné byl oprávněný. Chci to dohrát podle pravidel. Jde nejspíš o nostalgickou úchylku, protože na všechny pořadatele Her, včetně atlantského krále, se momentálně můžu vysrat. Chci si tu ruku prostě zasloužit. Jen tak, pro sebe. Budu na ni

sice muset sehnat nějaký větší pytel, protože do váčku by se mi už nevešly ani vykostěné prsty, ale to mi dělá ty nejmenší starosti.

Náskok mého posledního rivala se zmenšuje. Ještě kousek, no tak. No... snad teď?

Házím čakan. Stehno! Chlapík letí střemhlav k zemi.

Sakra, mříl jsem do zad! Sílu mám, to jo, ale zručnost jsem zatím kdovíjakou nenabral. Nevadí. Sice se tvrdošijně plazí dál, ale teď už mi neuteče. Kousek ho předběhnu a čekám, co udělá.

Zastavil se. Cíví na mě a funí. V očích má směsici hněvu a zoufalství. Rukou si kontroluje zraněnou končetinu. Ránu tam nevidím, ale určitě jsem mu přinejmenším zlomil stehenní kost. Jeho šance jsou i při neoptimističtějším odhadu nulové. Ale kuráž pořád má. Skřípá zuby a plazí se přímo k mým nohám. Je mi ho trochu líto. Za nic nemůže, vylosovali ho stejně jako mě. Proto dělám milosrdné gesto. Ještě mu dovolím, aby mi mečem probodl břicho, a až pak mu useknu hlavu. Ta letí vzduchem, odráží se od stěny, kutálí se k Bráně a pak ven, na pískem pokrytou podlahu arény, obklopenou vysokými řadami sedadel pro diváky. Úchvatný nástup. Jen málokterý vítěz se dokáže ohlásit takhle efektně. A podle jásotu z přeplněného hlediště je mi jasné, že se to divákům líbí.

Nikdy předtím jsem nepocítil opojení z vítězství. (Jako asistent pouličního zubaře jsem neměl moc příležitostí zapojit se do nějakého významného boje. Vlastně jsem se snažil vyhýbat i hospodským rvačkám.) Je to povznášející. Úžasné. Skoro jako orgasmus. Stojíte na hromadě mrtvol a nadšené obecenstvo vám ohlušivě vzdává zaslouženou poctu.

V extázi zvedám ruce a vykračuju si k otvoru před sebou. Zapomínám si dokonce vytáhnout z těla meč, kterým jsem probodnutý skrz naskrz. Zářící slunce se odráží od bílého písku a zaslepuje mi oči, zvyklé na temnotu Labyrintu. Cítím teplo sálající z arény pražící se v poledním žáru. Trochu se mi z toho točí hlava. Je to podobně nepříjemný pocit, jaký jsem měl, když se mi vrah vrtal čakanem v hlavě. Zdá se mi, že se i trochu potácím. Ale vítězné opojení je pořád silné. To přejde, říkám si. Není síly, která by mě zastavila.

„Chyťte ho! Ať se nedostane na světlo!“ slyším najednou za zády a sotva stačím zareagovat.

Stejně je pozdě. Dlouhá tenká šipka se mi zabodává do krku. Je napuštěná něčím, co paralyzuje všechno mé svalstvo. Poprvé od chvíle, kdy jsem prodělal proměnu, si uvědomuju, že pravděpodobně nejsem úplně nezranitelný a nezničitelný. Ze stropu padá síť. Klesající tělo se do ní zamotává a já zase ztrácím vědomí.

Je to už navždycky?

2

*Hluboko pod zemí,
ve studené kryptě...*

„Neuvěřitelné, medikone, sám jsem překvapen účinky té zelené břečky. Vážně jsem něco takového nečekal.“

„Zabil padesát lidí. Padesát! Za necelou půlhodinu...“

„Ale o to přece nejde. Podívejte se na ty... hm, ‚životní‘ funkce! On... nebo spíš *To* je vrcholem moderní alchymické zombiologie! Dali jsme mu vypít nejnovější extrakt Elixíru a dohnali jsme Bohy. Převezli jsme smrt!“

Lékař jen rozčarovane vrtí hlavou a tiše hledí na muže v bezvědomí, přivázaného mohutnými popruhy k dlouhému kvádru vytesanému z jednoho kusu ledu.

„No tak, medikone, vzpamatujte se. Jsme tady kvůli práci. Jen do toho.“

„Dobrá,“ povzdechne si vyzvaný a opatrně se naklání nad tělo. „Takže, dech a puls jsou na nulové hodnotě. Můžeme konstatovat exitus. Tělesná teplota je vyrovnaná s okolím, tedy na bodu mrazu – posmrtné vychladnutí proběhlo. I když... těsně poté, co jsme ho vytáhli z Labyrintu, byla vysoko nad normálem. Půl hodiny po usmrcení to sice není nic vysloveně neobvyklého, dokonce při smrti udušením nebo Prokletím rezavého hřebíku to bývá téměř pravidlem, ale obávám se, že tentokrát je příčina jinde. Přehřátí pravděpodobně způsobilo nadměrné svalové zatížení a změny, které ve svalech proběhly. Proběhly po smrti... Probohy, kdybych to neviděl, kdybych neviděl, jak celou dobu pobíhá s dírou v lebce po chodbách, nevěřil bych tomu!“

„Jen klid, felčare, všechno je tak, jak jsme předpokládali.“

„Vám se to řekne. Klid. Vy jste alchem, podobné věci vidíte denně...“

„No, pár zombií jsem už viděl i vyrobil. Ale takovou ještě ne. To vám řeknu. Takovouhle ještě nikdy. Prosím, pokračujte.“

„Och... takže co dál? Rigor mortis. Od proměny už uběhlo šestatřicet hodin. Posmrtná ztuhlost vůbec nepřišla. Nevytvořily se livores mortis – posmrtné skvrny, neproběhla hypostáze, a pokud ano, tak jen v minimální míře. Takže většina krve nám ztuhla v krevním řečišti v nerozpustný kruor ještě před tím, než ho stačila opustit. Co je ale nejzajímavější, tělo tvrdošijně odolává rozkladu. Tkáně dokonce získaly úžasnou regenerační schopnost. Všechny rány se zahojily. Všechny, včetně té na lebce...“

„To můj Elixír.“

„Samozřejmě, Elixír. Znalosti učenců řádu Velikého Dagona v oblasti živokhemie jsou ovšem stále v plenkách, a tak si jeho skutečné účinky můžu jenom domýšlet. Ale závěry jsou jasné.“

„Poslouchám.“

„Je neuvěřitelně všestranný. Zastavil všechny původní khemické pochody v těle, nahradil je vlastními mekhanismy a ještě si s sebou přináší i energii potřebnou pro jejich chod. Samozřejmě je to jen teorie, ale všechno nasvědčuje pravdivosti mých slov... Jak dlouho vydrží?“

„Předchozí extrakty udržely zombii na nohou zhruba týden, pak je potřeba podat další dávku.“

„Týden. Neuvěřitelné! Tři palce zelené břechky na týden života! Aplikuje se vypitím, je to tak?“

„Byl jste u toho, medikone.“

„No, pravděpodobně je to stejně jedno. Druh aplikace, myslím. Krev už v tomhle těle neproudí, takže se Elixír do tkání rozlévá nejspíše spontánní difuzí. A to chvíli trvá, takže na to nesmíme do budoucna zapomínat. Ale zpět k tomu, o čem jsem začal. Složky nápoje podle všeho kompletně přestavěly kostru, svaly a nervy tohotohle chlapíka. Starají se o pevnost skeletu, hladkost kloubních ploch, o práci svalstva, a dokonce i o přenos těch... nervových ruchů! Umožňují téhle soustavě fungovat úplně samostatně. Srdce,

plíce, játra, ledviny, celý trávicí trakt. K čemu tomu chlápku dneska jsou?“

„K hovnu.“

„Přesně tak. K ničemu. Mimochodem, mohou tato stvoření jíst? Jen tak, pro zábavu?“

„Většinu vyzvrací, případně dostanou běhavku. Jídelníček doporučuji zjednodušit na Elixír a sem tam nějakou vodu. Vždyť víte, bez vody není život.“

„Život... Dobrá, ale co ormony? Tvorba sekretů pro zvlhčování rohovky, sliznic? A stovka jiných podstatných drobností, které mě momentálně nenapadají?“

„Elixír.“

„Myslel jsem si to.“

Za zády diskutujících klapnou dveře. Oba ztuhnou. Po stranách dveří v následujícím okamžiku stojí dva zbrojnoši s píkami a do chladné místnosti pyšně vchází vysoký chlap. Ruce má založené za zády. Nejdříve opatrně přistoupí k ledovému kvádru a nechá majestátní pohled spočinout na muži poznamenaném desítkami ran. Až pak věnuje pozornost dvěma živým.

„Jeho Veličenstvo...“ zašeptají alchem a medikon svorně a ukloní se.

„Takže?“ zahřmí muž.

„Všechno podle plánu, Veličenstvo...“ usmívá se alchem.

„Podle plánu? Už pomalu dva dny tady poskakuješ se svým kumpánem a neděláte nic, jenom brbláte. A ani Bohové vám nerozumí.“

„Sešili jsme ho...“ namítá se sklopenýma očima medikon.

„A jazyk učenců je jediný, kterým jsme schopni se dorozumět,“ chce se bránit alchem.

„Kuš!“ zarazí ho mrazivý hlas. „Kdy se probere? Chceme vědět, kdy ho konečně zase probudíte!“

„Už jen pár testů, pane. Musím si ověřit několik posledních drobností,“ prosí tvůrce Elixíru.

„Neplatíme vás za zasranou vědeckou práci. Máme s ním své úmysly. A kus zmražené mrtvolky je nám na houby!“

„Zítřa, už zítřa, pane. Chceme si být jistí, že nás ničím nepřekvapí. Je to i ve vašem zájmu. Poznat všechny jeho přednosti i slabiny.“

Vznešený muž hněvivě pohlédne na čaroděje (v jeho očích to čaroděj určitě je), ale vzápětí se uklidní.

„Zítřa,“ procedí skrz zuby a pokyne zbrojnošům, aby ho následovali ven.

3

Je mi zima. I vám by byla, kdybyste leželi zmražení na kusu ledu a nemohli se pohnout. Ale mně to nevadí. Je to trochu nepříjemné, jenže s bolestivostí podobné situace to nemá nic společného. Prostě najednou cítím trochu víc chladu, než jsem kdy v jediném okamžiku cítil. Je to jako nepříjemný pocit, emoce. Ale jen do chvíle, než se s tím vyrovnáte.

Pomalu přicházím k sobě. Fyzicky jsem na tom pořád stejně. Stoprocentně. Ale myslím, že jsem nasraný víc než v kteroukoli chvíli, co si pamatuju. Kromě těch starých věcí mě sere, že si někdo drze dovolil zasáhnout do osudu, který jsem si sám vybral, a pravděpodobně se mi i dál bude snažit do něho plést. Ať už je to, kdo chce, má to spočítané!

Rozeznávám šedou prostornou místnost s jediným vchodem. Nejsou tady žádná okna a na masivních kamenných zdech se třpytí námraza.

Přede mnou stojí tři chlapi. Uprostřed samotný král Atlantidy a po jeho bocích mastičkáři, kteří mi před Hrami prodali kouzelný nápoj. Vidět ty tři pohromadě zaživa, pochopením a strachem se mi roztřesou kolena. Všechno bylo dopředu připravené!

„Můžeš mluvit,“ oznamuje mi medikon.

Otevírám ústa a chci jim všem stručně říct, že jsou synové špinavé čubky, jenže slova nikde.

Nemůžu, vrtím nasraně hlavou.

„Ale můžeš, jen je na to potřeba trochu cviku. Hrudní svaly, bránici i hlasivky ovládat umíš. Tak jen trochu zapracuj plícemi. V první řadě je potřeba znovu je nádechem nafouknout, milý Marvine.“

Marvin. Jak cize mi zní vlastní jméno. Je příliš lidské. Ale momentálně se nad tím nezamýšlím. Věřím tomu parchantovi. Skutečně se pokouším dostat tlaky v hrudníku do takového poměru, abych ze sebe vydal aspoň nějaký zvuk. Něco podobného kašli dokonce po chvíli docela slušně vyluzuju. Už se těším, jak jim v blízké budoucnosti s chutí vynadám.

„No, zatímco se trápíš se svou řečovou vadou, tadyhle vědátoři ti přibližně načrtnou, v jakém srabu jsi,“ ušklibá se král. Bolestivé št'ouchnutí přiměje alchema ke slovu.

„Ehm. Je z tebe zombie.“

Zoufale obracím oči a pokračuju v dechovém cvičení.

„Jasně, oh, jasně... To už samozřejmě víš. O co půjde, jsme ti naznačili, už když jsi od nás kupoval Elixír. Ehm... no, kouzelný nápoj, tu...“

Vražedným zábleskem v očích mu naznačuju, že jsem sice mrtvý, ale ne debilní. Tak ať to zkrátí!

„Nemáš proč se zlobit,“ pokračuje mistr alchymie s hlubokým nádechem, „na rizika jsme tě upozornili. Šel jsi do toho dobrovolně... No. To teď není důležité. Po smrti došlo ve tvém těle vlivem Elixíru k několika změnám. K lepšímu, řekl bych, vzhledem k tomu, že už jsi mohl ležet tuhý jako špalek na hřbitově. He, oh, no... podrobnosti vynechme. Ale nebude tomu tak navěky. Bohužel. Účinek nápoje trvá zhruba týden. Pak je potřeba dávku obnovit. Obnovit, nebo...“

„Nebo půjdeš nohama napřed tam, kam patříš!“ dokončí král.

Je to strach, co mi právě sevřelo hrdlo? Všichni to zpozorovali. Takže předtucha se naplnila. Opravdu nejsem nezničitelný.

„Žádné obavy,“ usmívá se Jeho Veličenstvo, „tadyhle mastičkář ti navařil dva plné sudy té zelené břečky. Dost na dobrých šedesát let života. Ale! Každou kapku jsme zaplatili my. A že shánění přísad do toho humusu nebylo zrovna nejlevnější, ti určitě vysvětlovat nemusíme. Budeš si to muset zasloužit.“

Mračím se a srším zlostí.

„Ale no tak, no tak. Budoucí partnerství vyžaduje pozitivnější přístup z obou stran. My máme sudy, ty máš příležitost. Jsi perfektní

mašinka na zabíjení a v našich budoucích plánech je pro podobně nadaného jedince práce až až.“

Při zaznění slova *práce* se mi bezděky zvedá žaludek.

„Potřebuješ sice ještě nějaký ten trénink, abychom tě pokaždé nemuseli zmrazovat a zašívát, ale naši šermíři se o to v krátkém čase postarají. Jsi jediný z osmi zbabělců, co si Elixír koupili, u koho skutečně zabral. Doufali jsme v někoho většího a svalnatějšího, ale vlastně je to jedno. Po zkušenosti z Labyrintu jsme přesvědčeni, že budeš víc než dobrý i ty.“

Široký úsměv v králově obličejí mě přivádí k šílenství.

„Máš samozřejmě možnost odmítnout,“ dodává ten parchant, švihácky se obrací na patě a odchází.

Zuřivě kašlu jeho směrem. Směje se a pobaveně za sebou zavírá dveře.

Kurva, chtěl jsem říct, *kurva!*

~ ~ ~

Je noc. Sedím na ochozu pod hradbami, které obklopují centrální pahorek s palácem, a dívám se na měsíc. Přes den nemůžu ven. Slunce příliš škodí mé pleti a podstatně zkracuje účinek kouzelného nápoje. Vůbec, cítím se na přímém světle jako praštěný palicí. Ale co je nejpodstatnější, den neposkytuje vhodné prostředí pro mou práci.

To jsem teda dopadl – zaměstnaný zombík. No co, když chce jeden existovat i po smrti, musí se přizpůsobit systému. Hrát něčí hru. Starou dobrou hru s názvem – žij a přežij. Ne tu o ruku sličné dámy. (Eskarné má stejně ošklivé tlapy, viděl jsem je zblízka.)

Jsem si jistý, že starý Marvin – i když to nebyl žádný hrdina – by na královu nabídku odsekl jednoznačné *ne*. Prostě by se nedokázal smířit s tím, že podmínkou jeho vlastního přežití je nutnost zabít někoho jiného. A vy byste mu zatleskali. Takoví jsou lidé. (Teda kromě některých psychopatů.)

Věřte, nevěřte, mé nové já to taky netěší. (Dobře, určité vzrušení – řekněme *lovecké* – mi to přináší, ale rozhodně se nevyžívám v tom, že můžu lidem brát to nejvzácnější, co mají. Zase taková zrůda nejsem.) Ale pro mé srdce, zmrzlé v nekonečné systole, je jaksi mnohem jednodušší se s tímhle dilematem vypořádat. Prostě

chci žít. Ať to stojí, co to stojí. I když mě možná nečeká víc než trapná parodie skutečného bytí.

„Kolik je hodin? Marš domů!“ okřikuju špinavého kluka potulujícího se v tuhle pozdní hodinu po ulici. Žádní svědkové. Zaměstnavatel si to nepřeje. Kluk konečně spatří můj stín a vyděšeně bere do zaječích.

Hlas už mi docela slušně funguje, všímáte si? (Je sice poněkud nezdravě nakřáplý, ale ono se to vlastně hodí.) A ne jenom hlas. Obratně zatočím dlouhým bronzovým mečem.

Dnes je na řadě Oroitz. Smrad Oroitz, který mě vylosoval. To si teda vychutnám. Vlastně se na to těším od chvíle, kdy jsem nastoupil do služby.

No prosím, už ho i slyším. Teda aspoň zvuk kroků jeho doprovodu na městské dlažbě. Blíží se po ulici vedoucí od královského přístavu. Obvyklá sestava, dva sluhové nesoucí nosítka a čtyři ozbrojení strážci. Brnkačka. Skoro nuda. Kde jsou zlatí Lovci z Labyrintu...

Seskakuju z římsy, sundávám z hlavy kapuci a upravuju si výstroj. Prohlížím se přitom ve žlabu, ze kterého pijí krávy. Vypadám docela dobře. Elixír očividně spálil přebytečné špeky. Všechny stehy jsem si ještě nespočítal (vždycky mi vyjde jiné číslo), ale v měsíčním světle taky vypadají docela sexy. Ránu na hlavě mi zakrývá široká železná čelenka s exotickým (možná chetitským) ornamentem. Vybral jsem si ji v královském zbrojním skladu stejně jako zbytek oblečení – kovaný hrudní štít a tuniku z vyčiněné krokodýlí kůže.

Pohládím bronzovou krabičku se třemi flakony Elixíru, kterou mám pevně připoutanou k opasku – pohotovostní zásoba pro případ nějaké nepředvídané situace, kromě meče tasím i čakan a uvolněným krokem vyrážím proti skupině.

Lidé reagují spontánně. A i když si to neuvědomují, vždycky skoro stejně. Scénku, která se mi odehrává před očima, jsem už viděl mockrát. Osobní stráž bleskově sahá po zbraních a vlastními těly vytváří hradbu před rozbitými nosítky ležícími na zemi, kam je upustili sluhové, kteří byli jako jediní dost duchapřítomní a vzali nohy na ramena.

Ochranky cvičí kdejaké zkrachovalé firmy. Špatně, strašně špatně. Přes den studuju taktiku boje, ale s těmihle naverbovanými pouličními rváči se nevyplatí rozehrávat ani nejjednodušší partii. Zase z toho bude starý dobrý masakr.

Zastavuju se rozkročený sotva dva metry před nimi a pozoruju je. Vypadají nejistě. Pověsti o neznámém násilníkovi se rychle rozšířily.

Vyrazím do útoku, dřív než si to rozmyslí a rozutečou se na všechny strany. Prvnímu, který mi přijde do rány, zatínám přes záda čakan do lopatky a roztočím ho směrem od sebe, aby mi nepřekážel. Mečem mezitím šermuju s kumpánem po jeho boku. Po pátém střetu mu zbraň vypadává z rozklepaných rukou. Je mi do pláče. Oni toho hulibrka nenaučili ani pořádně držet rukojeť! Zklamaně mu roztrhám lebku plochou stranou čepele. Nezaslouží si zemřít chlapeckou smrtí.

Na jeho místě je vzápětí tmavý chlapík s páskou přes oko. Tohle už je jiný korbel piva. Rychlý jako blesk a kluzký jako ryba. Štít má vždycky ve správné poloze a hrotem krátkého mečku mi každou chvíli lechtá hrudní plát. Pořádným trhnutím se zbavuju nešťastníka, kterého jsem do téhle chvíle fixoval čakanem, a uvolňuju si tak obě ruce. (Nejspíš jsem mu při tom zlomil vaz, protože najednou přestal řvát a leží nehybně rozplácnutý na dlažbě.) Ale to už se plně věnuju svému pirátovi. A ten mi dává zabrat! Podcenil jsem je, sráče! Hleďme, jaký skvost mezi sebou schovávali. Mám chuť podívat se mu pořádně na zoubek. Ať sleduje tohle. Říkám tomu „nezastavitelný obouruční meč ve švih z otočky“. Oddělená vrchní polovina jeho hlavy mi uznaným poklepáním po hladkých kamenech dává za pravdu – velmi výstižný název. A zoubky na čelisti se samy nabízejí k prohlídce. Čtyřka vlevo dole – ošklivý kaz, obě šestky na extrakci, všude silná vrstva zubního kamene. Schopný chlapík, ale ubohá ústní hygiena.

Takže už nám zbyl jenom kapitán. (Samozřejmě, kapitán opouští nosítka vždycky jako poslední.) Bojuje docela školeně, ale bez špetky talentu. Skoro jako já. Jenže má svaly normálního chlapa a já sílu mimořádně vydařeného zombíka. Po osmém střetu klesá s rozpáraným břichem, zvrací a dusí se vlastní krví.

Chvíli netečně sleduju jeho bolestivý odchod na druhou stranu a pak konečně přistupuju k nosítkům.

Oroitz sedí na jejich zbytcích, celý se klepe a ohromeně civí na jatka před sebou. Má zpocený obličej a v očích mu vidím hrůzu. Rozumím, mnoha zákazníkům se zdá být mé chování zvrácené. Když to jednou rozjedu, nejdu zastavit. Prostě se ve mně probudí šílenec, kterého jsem potkal v Labyrintu. A ten se nad svými činy moc nezamýšlí. Prostě si dělá, co se mu zlíbí. (Jo, někdy i hodně ujetý věci.)

Usmívám se, přátelsky Oroitze poplácávám po tvářích a ukazuju mu, aby si lehl obličejem k zemi.

„N-neprozdil j-jsem,“ zajíká se, ale poslušně vyplní můj příkaz.

Neprozdil, ale mohl bys, zašklebím se. Kromě toho, nejde jen o zachování tajemství týkajícího se královy nové tajné zbraně. Tohle je osobní.

Nechávám ho, ať se uvelebí na hrbolaté dlažbě. Pak vyskočím a těžkými okovanými sandály mu přistanu na hlavě. Lebka udělá nenapodobitelné *Puk*. Takovou hudbu nedostanete ze žádných ořečů. Ještě chvíli poskakuju, jen tak pro radost z pohybu. Když mě to přestane bavit, vytáhnu z kapsy u suknice složený pytel, useknu mrtvole ruku, která mě kdysi vylosovala, a schovávám ji uvnitř. Suvenýr číslo jedna do mé sbírky. Konečně!

~ ~ ~

V Královském městě je ticho. Spokojeně kráčím s pytlem přehozeným přes rameno k paláci. Hřeje mě zadostiučinění, ale události, které se před chvílí odehrály, už jsou pro mě pasé. Nikdy nepřemýšlím o obětech. Před ani po činu. Ať už byl Oroitz nebo kdokoli jiný. Proč musejí zemřít zrovna oni? Jakou důležitost má jejich smrt pro mého pána? Nezajímá mě to. Je to politika. Boj o moc. A já na politiku seru.

Starám se o sebe, o svou dávku kouzelného nápoje, o chlazení a větrání ve své komnatě, o čistotu na poličkách se suvenýry, o lesk vlastní zbroje. Hodně čtu a cvičím. Filozofuju s medikonem, šňupu s alchemem. Učím se hrát na různé hudební nástroje a maluju. Nepotřebuju spát, takže mám celé dny jen na zábavu. Občas si

samozřejmě zdřímnu, šetří to spotřebu Elixíru. Ale toho je zatím pořád dost. Nikomu si ani slůvkem nestěžuju...

Každý flakonek si ale musím poctivě odpracovat, a to mě štve. Hodně. O práci samotnou nejde, na tu jsem si prostě zvykl. Jenže vědomí, že nejsem úplně svobodný a nezávislý, ve mně vyvolává pocit, že se vůbec nic nezměnilo. Všechno je to jako za mého starého života. Systém, pravidla, Hra.

Je vůbec úniku?

Král si na mě dává pozor a existuje možnost, že jen co pro něj přestanu být užitečný, zbaví se mě. I když se spíš zdá, že mé služby by byly k nezaplacení pro celé následující generace podobných vladařů.

Navzdory tomu pomalu pracuju na plánu útěku. Nejtěžší bude vypátrat, kde jsou sudy, a dostat je na bezpečné místo, které znám pro změnu jenom já. Taky je tady možnost unést alchema, který by mi mohl vyrobit vlastní zásoby kouzelného nápoje. Nikdy ale u sebe nemám víc než tři flakonky Elixíru. Tři týdny života. Bude to stačit?

A nebo mám zabít krále? On je tady jediný větší frajer, než jsem já.

Nevím. To ukáže čas.

Věřím, že jednou budu definitivním pánem svého osudu. Já a kromě mě nikdo jiný.

Takže slyšte toho, kdo právě rázným krokem vstupuje na scénu dějin!

Nesmrtelný Marvin!

Jeho meč...

A čakan!

Agent **s** povolením
porcovat

1

Vstupní dveře bordelu vyřáším rázným kopancem. *Prásk!* Světlo z pestrobarevných luceren na chvíli vykrojí ve večerní dlažbě čtvercový obraz s mou po zuby ozbrojenou siluetou, ale ta je vzápětí pryč. Jediný skok a jsem uvnitř. Nohy v těžkých okovaných sandálech dopadnou do směsi třísek a zviřeného prachu.

Návštěvníci v putyce v přízemí vypadají překvapeně. Jejich chyba. Měli počítat s tím, že když se budou po nocích potulovat po Vykřičené osmě, můžou zažít i vzrušení trochu jiného druhu, než za jakým vyrazili.

Odolávám nutkání strhnout si z hlavy pytel a otestovat, co by s nimi udělal pohled na můj zjizvený zombický ksicht, a vyřáším přímo k barovému pultu. Dírou v látce posílám bordeldámě vzdušný polibek a jediné, co se obtěžuju vyslovit, je jméno chlapa, po kterém jdu.

Sem tam, hlavně když jsem s těmihle čistkami teprve začínal, se stávalo, že jsem místo odpovědi dostal maximálně po hubě a hned na mě volali vyhazovače. Když jsem začínal. Později, jak počet mrtvol a moje sláva rostly, se to změnilo. Skoro pro všechny jsem sice pořád velkou neznámou – tajemným monstrem toulajícím se nočními uličkami Královského města – ale o mé existenci už vlastně ví každé malé dítě.

I bordeldáma na pokraji infarktu o mně očividně slyšela.

„V-v patře, tře-třetí dveře vpravo...“ jektá a očima hledá chlapy z ochranky, kteří se právě zamkli na záchodě.

Další koktavá. Snad to není nakažlivé...

S odměřeným úšklebkem zachraptím: „Díky,“ a beru schody po třech. Hrabě Bakkare, doufám, že máte sepsanou závěť!

Před pokojem se na okamžik zastavím a naslouchám rytmickému vrzání postele a hlasitým vzdechům. To bude překvapení – in flagranti, urozený pane! Tak, do práce...

Znovu kop, rozražené dveře a už si prohlížím širokou cimru se zavšivenou postelí uprostřed. Vždycky vykopávám dveře. Při útěku si jsem aspoň jistý, že zůstaly otevřené. Navíc na sebe nemusím upoutávat pozornost pokašláváním nebo vtipnými hláškami. Taky jich nemám nevyčerpatelnou zásobu.

Zabralo to. Hrabě Bakkar mi okamžitě věnuje pozornost. Vyskakuje k nočnímu stolku, šátrá po meči a už přede mnou stojí, jak ho Bohové stvořili, s vesele se pohupujícím, ještě ztopořeným bimbasem. Štětka, kterou s ním před chvílí obdělával, zůstává sedět na posteli s příkrývkou přitisknutou na hrudi a děsně vříská. Nemám rád hluk, a tak jí hřbetem ruky střelím lehkou facou, aby ztichla. Odletí na druhý konec pokoje a je fakt ticho.

Ve šlechticově tváři vidím překvapení, strach a zároveň něco jako zmatek. Chápu, co ho mate. Pořád jsem netasil zbraň. Ani čakan, ani meč, i když se mi honosně lesknou za opaskem. Mám totiž pocit, že to vůbec nebude třeba. Od králových špehů vím, že Bakkar je navoňavovaný měkkota, který nosí meč jenom na okrasu. Většinu času tráví v jídelně a jediným místem, kde občas natřásá svoje špeky, jsou špinavé městské nevěstince. Jedinečná příležitost vyzkoušet, jak mi jde mordování holýma rukama.

Nevinné oběti, proti kterým nic nemám, se samozřejmě snažím oddělat co nejrychleji a nejbezbolestněji. Ale u parchantů Bakkarova formátu si vždycky rád dopřeju i trochu zábavy navíc.

Zbraně nezbraně, váhavost je vzápětí pryč. Hrabě vyrazí do útoku a já se musím vyhybat jeho prvnímu výpadu, potom dalšímu a dalšímu. Poskakujeme v půlkruhu – tam a zpátky – a oba hledáme nejsnadnější průnik. Jeho meč čas od času cinkne o můj hrudní plát, ale většinu ran se mi daří vykrývat loketními chrániči. Chvílemi se dostávám až těsně k němu a obdaruju ho boxerem pod pas nebo do brady. Ale je to nuda. Nejradši bych ho popadl a pořádně s ním o něco práskl. Jenomže tenhle trouba je nahý a zpocený a pořád mi klouže mezi prsty.

Čas se natahuje, měl bych vypadnout. Jenže moje oběť má zatím jenom asi pět, sice mistrovských, ale ne smrtelných podlitin. Svrbí mě dlaně a s chutí bych sáhl po čakanu. Řekl jsem si ale, že dokud to bude možné, zůstanou moji miláčkové za opaskem. A já jsem zásadový člověk. Vlastně zombík.

Vzápětí postřehnu na okraji zorného pole židli, stojící v rohu místnosti. Problém je vyřešen. Nebude to sice vůči mému svědomí úplně fér, ale myslím, že to nějak přežiju. Opěradlo mám v následujícím okamžiku v ruce, ještě jeden úskok, široký rozmach a po hlasitě svištící vertikální ráně zanechávám svého urozeného protivníka v nešťastné krvavé hromádce na podlaze. Odhazuju zbytky kdysi masivní a pro běžného chlapa opravdu těžké židle a po spokojeném výdechu se otáčím k omdlelé štetce. Vydechuju samozřejmě jenom ze zvyku, s mými tělesnými potřebami to nemá nic společného.

Chvíli na dívku zírám a pak... Nevím, kde se to ve mně bere, ale v záchvatu jakéhosi náhlého nutkání se k ní skláním a kontroluju pulz. Žije. Nevím proč, ale jsem kvůli tomu tak nějak rád. To se mi stává málokdy.

Je to fakt kus. Většina z těch, které postávají po nocích na ulici, jsou staré rašple a vypadají hůř než zombie. A když to řeknu já... Jenže i ve Vykřičené osmě mají podle všeho pasáci pro zámožné zákaznický schované kvalitnější zboží. Stačí se podívat na tu tvářičku, zadeček, ty kozičky...

Po zádech mi přeběhne mráz, nohy a ruce ztuhnou a na chvíli se mi zamílí před očima, až musím potřást hlavou, abych se toho zbavil. Co to k čertu...

Ze zvláštního rozpoložení mě najednou vyruší hluk zaznívající z přízemí. V momentě jsem zpátky ve své kůži a letím ke schodišti. Jen co se objevím na prvním schodu, zespodu mě hrdelním pokřikem přivítá sedm ozbrojených chlapů.

A jejej. Někdo stačil přivolat pomoc.

~ ~ ~

Ohlédnu se k oknu na opačné straně chodby a potom zpátky ke schodišti. Odhaduju svoje šance. Čtyři poskoci hraběte Bakkara, dva

městští pochůzkáři a jeden rozzuřený občan v amoku „služba společnosti“. Zvládl jsem i nebezpečnější oddíly. No, nedá se nic dělat. Čakan a meč musejí přece jenom ven.

To už mi ruce míří k opasku a okované sandály dusají k vyzyvatelům.

Starý dobrý Marvin je zpátky. Krev stříká, kov řinčí, dřevo praští a něčí zuby skřípají po schodech.

Schodiště je poměrně úzké a protivníci se ke mně nedokážou prodrat víc než dva najednou. Kdyby trochu přemýšleli, nechají mě sestoupit dolů a tam mě obklíčí. Jenže takhle hrají jen sami proti sobě. Skoncovat se dvěma chlapy najednou mi totiž netrvá déle než šest úderů srdce ani při tréninku. (Nemluvím samozřejmě o *svém* srdci.) A tak improvizuju a bavím se. Useknutou hlavu jednoho z poskoků odpaluju k uniformovanému chlapíkovi v zadní řadě s lukem v ruku. Nenávidím střelné zbraně. Jednou mi šípem prostřelili krk, a dokud mi ho medikon nevytáhl, pískal jsem při řeči fistulí. Jako nějaký přiteplený divadelní sborista. To zombíka nasere, věřte mi. Letící hlava má navíc pozitivní psychologický účinek.

Znovu sahám po čakanu, který jsem si během odpalu odložil zabodnutím do stěny – přes hrudní koš aktivního občana – a chystám se s ním rozlousknout několik dalších přezrálých makovic.

Mužům mizí úsměvy z tváří. No tak, snad se nerozutečeme, přátelé! Dábelsky se šklebím a jednou nohou odkopávám zábradlí, za kterým je volný prostor. Vaše poslední šance, sráči!

Dva, kteří jsou ke mně nejbliž, ji okamžitě využívají a střeštlavým skokem se přesouvají do přízemí. Rozlámané údy jsou přece jen lepší než smrt. Přes zbytek útočníků přelétávám v piruetě jako krvavý víchř. Za tohle trojitě *salto mortale* kombinované s mekhanickou sekačkou na trávu bych určitě dostal plný počet bodů. Jenže obecnstvo dole v putyce místo potlesku omdlévá. No co. Ještě asi nedozrála doba...

Zbraně jsou zpátky za opaskem a moje silueta mizí ve stínech nočního města. Práce je hotová. Hajdy domů.

~ ~ ~

Ležím na katafalku ve své kryptě a zírám do stropu. Zase jsem mimo, jasně si to uvědomuju. Ten divný neklid je tu znovu...

Vůbec si nepamatuju, kde jsem se celou noc flákal. Do podzemních prostor Královského paláce jsem se vrátil až někdy nad ránem. Připlul jsem v rybářském člunu tunelem stoky, která ústí pod hradbami centrálního pahorku do Vnitřního okružního kanálu. Člun jsem uvázal v tajném podzemním přístavu a chodbou vytesanou přímo do podloží skály jsem vykročil ke svému skrovnému příbytku.

Na konci schodiště už mě očekával král Atlantidy, doprovázený – jako vždycky – dvěma strážci s foukačkami v rukou. Od doby, kdy jsem měl tu čest přímé konfrontace s hroty šipek, které vystřelují, nedělám v jejich přítomnosti žádné prudké pohyby. Šipky jsou totiž namočené v jedu, který způsobuje několikadenní ochrnutí. A u nezombioidní části populace údajně i smrt.

Zpráva o mé misi v nevěstinci mě očividně předběhla. A zjevně mého šéfa moc nepotěšila.

Zpoza širokých ramen ochranky mě sjel jako malého kluka. Proč prý, u Azathotha, nasadil na Bakkara stádo špehů a nechal je několik týdnů zjišťovat, kde by se dal diskrétně oddělat, když nakonec přijde pitomec jako já a udělá takový brajgl, že o něm do hodiny ví celé město. To mě, cituju, mohlo rovnou poslat do jeho zasraného hlavního sídla a ušetřilo by zasrané peníze a čas.

Kecy.

Proč si potom odstraňování politických protivníků nezařídí jinak? Jsou i prozaičtější metody než využití zombíka s mečem a čakanem – jed ve víně, podplacený sluha s dýkou za závěsem, nešťastný pád z útesu, nehoda při lovu. Král dobře ví, co dělá. Chce, aby z něho šel strach. Intriky ho nebaví...

Pokazil mi radost z práce, ale srát na to. Během svlíkání maskovacího pytle a protřásání slehlých dredů (menší úprava účesu podle egyptského vzoru) jsem zamumlal pár neurčitých žvástů jako omluvu a šel si po svém. Když jsem za sebou nakonec zabouchl dveře a shodil ze sebe zbroj, zjistil jsem, že jsem zapomněl i na tradiční suvenýr, který si obvykle nosím z každé výpravy.

Tak jsem se jen unaveně svalil na podušky a doteď tu polehávám. Je mi divně.

Myšlenky mi pobíhají všude možně, ale zároveň se pořád vracejí k jediné věci. Před očima mám tu šťavnatou děvku z bordelu. Tu tvářičku, kozičky, ten zadeček...

Najednou si uvědomím, že od chvíle, kdy je ze mě zombík, mi hlavou ani jednou neprobleskla jediná myšlenka na sex. Vlastně na žádný tělesný kontakt s lidmi – pokud nepočítám občasné mlácení do zubů. Zvláštní, až dodneška mi tyhle věci vůbec nechyběly.

A přede mnou jsou pořád ty oči, hluboké jako dračí sluje, pootevřené, chvějící se rty, jen se jich dotknout vlastními, sametová pokožka, dráždivé oblíny dívčího těla...

Moje vlastní fantazie mě děsí. Vrtím se a snažím se soustředit na jiné věci. Co by mě tak dokázalo přivést na míň znepokojivé myšlenky? Čím bych je přehlušil? Co mám rád? U čeho se cítím fajn?

Už vím. Elixír.

Snažím se soustředit na představu, jak se mi tělem rozlévá nová dávka životodárné tekutiny, naplňuje údy novou silou a pocitem nekonečného blaha. Skoro jako při... při orgasmu. Do podsvětí!

A zase ta tvářička, kozičky, ten zadeček, zadeček, zadeček...

Vrtím se jako na jehlách. Myšlenky a končetiny neustále mění svoje místo. Tělem se přelévají zvláštní vlny energie.

Až nakonec pravá ruka zamíří tam, kde už dlouho nebyla.

~ ~ ~

„Nemůžu!“ křičím do ksichtu osobnímu lékaři, ležícímu na zemi s čerstvým monoklem.

V kryptě mám takové zařízení – stačí zatáhnout za provaz, a než napočítáte do stovky, přiběhnou sem dva chlapi, kteří mají za úkol starat se permanentně o mé zdraví a pohodlí. Jsou to moudří, učené muži – jeden z nich má titul medikona a druhý alchema.

„Nemůžeš co?“ civí nechápavě lékař.

„Nefunguje to!“ ukazuju už potřetí na rozkrok a snažím se mu diskrétně naznačit, že mám intimní problém.

Alchem, který se hned po příchodu prozíravě uklidil stranou, se nahlas rozesměje. Vrhám na něho vražedný pohled. (Od doby, kdy moje oči nabraly sytý smaragdový odstín Elixíru, dokážu i beze slov

vysílat skutečně působivé signály.) Pochopí, že situace je vážná, a snaží se smích potlačit tím, že si do úst cpe tabákem zažloutlé vousy. Jenže to moc nepomáhá. Nejspíš je zase zřetovány.

„Aha,“ povzdechne si medikon konečně, „no, s tím, že by *to* mělo fungovat, se původně vlastně ani nepočítalo.“

Centím zuby a zuřivě vrčím. Nemá to rád.

„Jen klid, klid!“ zvedá ruce před sebe a stahuje hlavu hlouběji mezi ramena. „Prostě jsme si mysleli... no, předpokládali jsme, že ten *aparát* by ti stejně k ničemu nebyl.“

„Ale?“

„To víš,“ vykládá omluvně, „zombie a rozmnožování – tyhle věci prostě nejdou dohromady. Ani u tak dokonalého tvora, jako jsi ty – Bohové, jak ti to říct co nejcitlivěji – pochop, ve váčku ti po smrti tak jako tak zůstala už jenom zpráchnivělá zrna...“

Před očima mi houstne rudá mlha a skřípání skloviny o sklovinu se s několikanásobnou ozvěnou odráží od zdí. Tak on má pocit, že je citlivý...

„A co moje pudy?“ vybuchuju znovu. „Na ty se zapomnělo?“

„Ne. Samozřejmě že ne. Ale mysleli jsme, že by se těžko našla žena, která by... Král, to král,“ mění medikon náhle směr odpovědi a snaží se bleskově odplazit z mého dosahu. Pravděpodobně si na mých rozechvělých nozdrách všiml, že jsem začal dýchat. „Král nám přikázal, abychom se tím nezabývali. Argider ti to potvrdí. Říkal, že potřebuje vraždící stroj, a ne... ne...“

„... šukacího panáka,“ dokončuju za něj a znovu mžourám na alchema. Pořád se dusí vlastními vousy. „Otázka zní,“ dodávám po dlouhém výdechu, kterým se snažím uklidnit, „jestli to dokážete dát do pořádku.“

Medikon se ohlédne na dočasně indisponovaného výrobce elixírů a opatrně pokrčí rameny. „Asi ano. Dej mi chvíli. Musím to celé dopodrobna rozebrat.“

„Přemýšlej rychle a nahlas,“ přikazuju a pomáhám mu na nohy.

Muž s monoklem (křestním jménem Edur, pokud jsem to ještě nezmínil) váhavě přijme podávanou ruku, zběžně si opráší šaty a s mrzutým výrazem se odšourá na pryčnu ke kolegovi. Potom

zadumaně svažší čelo a s pohledem upřeným přímo na můj rozkrok začne mluvit:

„Erekční svaly – jako ostatně všechny svaly ve tvém těle – musejí fungovat bezchybně. Stejně jako nervy, kterými se šíří tvé pudové reflexy.“

Přikyvují. Během nádeničiny u pouličního zubaře se na mě z medikonie tu a tam něco nalepilo a pár věcem dokážu porozumět i bez zdlouhavého vysvětlování.

„Problém je v tom, že cévami, které napájí oblast pohlavních orgánů, neproudí krev. Ztuhla a korpus penisu se nemá čím naplnit. Hm. Možná by se dala lokálně rozpustit. Nebo nahradit jinou tekutinou. Myslím, že to dokážeme vyřešit.“

„To bude všechno?“

„No, skoro. Ještě nám zůstává jeden úkol – jak tekutinu z cév napumpovat během vzrušení tam, kde ji chceme mít.“

„Ona tam nenateče sama?“

„Nateče, ale ne v dostatečném množství. Nebije ti srdce. Takže nám chybí tlak, který by jí do penisu natlačil co nejvíc.“

„A ten vyvineme jak?“

„Zatím nevím,“ pokrčí medikon rameny a znovu se tázavě obrátí k alchemovi. „Napadá vás něco?“

Argider s vypětím všech sil potlačí poslední záchvěvy smíchu, opatrně si vytáhne vousy z úst a lišácky se zašklebí.

„Vlastně jo. Pamatujete si na ten dáreček, který jsem dostal od Nymfomanických sester?“

„Dáreček?“ nadzvedne lékař levé obočí a chvíli tápe. „Ach ano!“ vzpomene si nakonec a radostně tleskne.

„O co jde?“ zachrčím skrz napětím stažené hrdlo a nakloním se co nejbliž.

„No, je to takové speciálně vycvičené domácí zvířátko. Rybka. Říká se jí Přísavník. Nasadíš si ji na malého Marvina, jemně ji poškrábeš na bříšku a potom...“

Zavržení kloubů v mé křečovitě sevřené pěsti ho zastaví uprostřed věty.

„Přísavník?“ zalapám po dechu s vytřeštěnýma očima.

„No... ano.“

„Nikdy!!!“

Vědátoři mizí za dveřmi dřív, než zatnutá pěst dopadne na lavici, kde seděli, a promění ji v hromádku zubních páráték.

~ ~ ~

Následující dny mi připadají jako brodění se po dně jezera, napuštěného hustým mlékem.

Dal jsem Edurovi a Argiderovi týden, aby vymysleli něco lepšího, a začal pevně doufat, že se za tu dobu nezblázním.

Jen pravidelné koupele ve studené vodě a každodenní několikahodinový maraton po stokách mě udržují v relativně příčetném stavu. Ženské křivky sice nedokážu úplně vyhnat z hlavy, ale četnost jejich ataků se tak aspoň zredukovala.

Je to neuvěřitelné, jak rychle dokáže taková zdánlivá drobnost spláchnout do hajzlu všechny vaše představy o vlastní dokonalosti. Že prý nadčlověk! Tvor definitivně osvobozený od přízemností lidského života! Prdlajz! Nadržená impotentní marioneta!

Dostávám další lekci o tom, že tohle tělo a mysl mají k dokonalosti daleko. Bohové mi doručili další důkaz, jak málo jsem se změnil proti tomu, čím jsem kdysi byl.

Medikon se vrací s novým nápadem už po čtyřech dnech.

Matko Hydro zaplat'!

~ ~ ~

„Slyšel jsi někdy o šamanech rudokožců, žijících v pralesích Západního kontinentu?“

„Něco ano,“ přikyvuju s neskrývaným skepticismem.

„Říká se, že někteří z nich dokážou silou vůle zastavit své srdce.“

„A?“

„No, pokud je to pravda, určitě to jde i opačně. Ostatně, je to jen sval řízený mozkiem. Pokud bys dokázal přinutit své srdce aspoň na krátkou chvíli bít, náš problém by byl vyřešen.“

„Hm,“ komentuju jeho slova opatrně a nechávám si je rozležet v hlavě. „Chceš, abych to zkusil hned?“

„Ne. Hned ne,“ vrtí medikon hlavou. „Nejdříve musíme dokonale vyprázdnit tvůj cévní systém,“ poklepe mi ukazovákem na nahou hrud', „a naplnit ho náhradní tekutinou. Pojď za mnou do operačky.“

„Počkat,“ zastavuju ho v půli cesty k místnosti s jedinými dveřmi. „Ještě jsem neřekl, že se mi ten nápad líbí.“

Edur nakloní hlavu na bok a obdaruje mě shovívavým úsměvem. „Nenese to s sebou žádná rizika,“ řekne. „Věř mi.“

S povzdechem se odlepím od pryčny a následuju ho do komnaty, kterou navštěvuju opravdu nerad. Kývnutím hlavy pozdravím alchema, který už stojí u chirurgického stolku a zkouší ostrost skalpelů, nůžek a jehel. Před samotným zalehnutím na masivní kus ledu, čerstvě vyříznutého z ledovce ležícího pod vrcholem hory Atlas, ještě naposledy zaváhám, ale nakonec zatnu zuby a nechávám všechno v ruce osudu.

„Jak mě chcete vyprázdnit?“ ptám se, zatímco mě Edur připoutává k operačnímu kvádru širokými popruhy z hovězí kůže. (Je mi líto, tenhle kus ledu při nejlepší vůli nedokážu nazvat stolem.)

„Část kruoru,“ odpovídá lékař, „tedy krevní sraženiny z těch nejsilnějších cév, vytáhneme chirurgicky. Zbytek rozpustíme tímhle roztokem,“ zvedne dlouhou trubici ukončenou dutou jehlou, z které ukapává kalná mazlavá tekutina.

„Co je to?“

„Směs telecí žluči a ovčích žaludečních šťáv.“

„Cože?!“ vykřiknu a popruhy se mi zaryjí hluboko do kůže.

„Klid,“ zatlačí mě medikon zpátky do lehu. „Je to bezpečné. Necháme to působit jenom krátkou dobu. Potom tě důkladně propláchneme několika čerpáky tohohle,“ ukáže k amforám stojícím u zdi.

„A to je zase co?“ vyzvídám s obavami.

„Pojmenoval jsem to *skoroplazma*. Použijeme to zároveň i jako náhradu tvé krve. Jde vlastně o obyčejnou vodu s příměsí přesně odměřeného množství kuchyňské soli. Hledal jsem něco, co se nezkaží, dobře difunduje tělem a nepoškozuje tkáň. Po mnoha pokusech s nejrůznějšími oleji a živočišnými tekutinami jsme s Argiderem dospěli k závěru, že je to ten nejideálnější roztok pro naše účely.“

„Co ta konvalinková vůně?“ mračím se na něj nedůvěřivě.

Medikon jen pokrčí rameny. „Zkoušeli jsme desítky poměrů soli a vody, než jsme našli ten pravý. Abychom si roztoky nepopletli, označovali jsme je různými pomocnými esencemi. Pokud je to problém, můžeme to pozastavit a namíchat novou várku...“

„Ne,“ vrtím hlavou, nechávám ji klesnout na mrazivý polštář a odevzdaně zavírám oči. „Je mi to jedno. Jen už začněte.“

„Mimochodem,“ dodává Argider věčně. „Konvalinky skvěle překryjí zápach žluči.“

~ ~ ~

„Otevři ústa,“ poklepe mi medikon ještě na bradu, „nejdřív se musíš napít Elixíru.“

„Proč? Měl jsem čerstvou dávku před dvěma dny. Před jinými operacemi mi Elixír nedáváte.“

„Tohle přece není obyčejné sešívání.“

S podezřením otevírám jedno oko. „Neříkal jsi něco o nulových rizicích?“

„Komplikace nebudou,“ opakuje přesvědčivě, „ale nikdy není na škodu pojistit se. Pokud je zajištěn přísun Elixíru, můžeme si být oba jistí tím, že ani jedné celule ve tvém těle se nic nes... hm, víš, co je celula?“

„Vím,“ vraštím uraženě čelo. „Chlap, u kterého jsem zaživa pracoval, neléčil lidi vrtáním děr do hlavy.“

„No, teorie o vyhánění duchů choroby skrz umělé otvory v lebce, kterou razí Egypťani, je z odborného hlediska samozřejmě blbost. Na druhou stranu, snížený tlak v lebeční dutině...“

„Vrať se k celulám,“ přeruším ho ostře a zhltnu obsah flakonku, jehož hrdlo mi přiložil ke rtům.

Chutná skvěle, jako vždycky. Už se těším na okamžik, kdy se dostaví extáze. A s ní bohůmžel i připitomělý úsměv, kterým se bude můj operační tým určitě docela dlouho tiše bavit.

„No, došli jsme k hypotéze,“ pokračuje medikon, zatímco se prohrabává skalpely, „že lidská celula nadopovaná Elixírem nedokáže zemřít. Prostě rezignuje na staré zvyky a začne fungovat úplně novým, vylepšeným způsobem. Bude bezodpadově

zpracovávat vstřebané zásoby energie a živin a neohroženě vegetovat, až dokud je nespotřebuje do poslední pidikapky. Dokonce při tom nebude brát ohled ani na extrémně nepříznivé vlivy vnějšího prostředí – výkyvy teploty, omezený přísun vzduchu a tak podobně...“

Medikonova slova mě uspávají. Ještě chvíli sleduju, jak z řezu na vnitřní straně stehna vytahuje tmavě rudou elastickou hmotu, tlustou jako housenka a dlouhou dobrý loket a namotává ji na pinzetu, a potom znechuceně zavírám mžourající oko.

„Na Elixír však nereagují všechny celuly tvého těla. Aktivně vlastně udržuje při životě jen tvé svaly, kosti, nervy, kůži a některé sliznice. Ty zato všechny přebuduje tak dokonale, že můžeš skoro permanentně využívat jejich maximální kapacitu. Proto *ta* síla, *ta* ohebnost a *ty* reflexy.“

„A co *ten* intelekt?“ uchechtne se alchem.

„No, na to zatím nemám úplně jednoznačnou odpověď...“

„Jsem pořád tady a slyším vás,“ zavrčím podrážděně. Alchema očividně mrzí, že ho naposledy minula pěstní úprava očních stínů.

Muži se ještě přidušeně zahihňají, ale pak pro jistotu ztichnou.

Ve chvíli, kdy se znovu vrátí k diskusi, mě už jejich řeči ani trochu nerozptylují. Poddávám se slastnému mravenčení, které se rozlévá mými údy, a úplně přestávám vnímat okolí.

2

Daleko na severu, v sídle řádu Velikého Dagona...

„Co to bylo za pitomce?“ zamračí se Velekněz zmateně, sotva se dveře Dómu naslouchajícího ucha za divným uhlazeným chlapem v ještě divnější zástěře zavrou. „V životě jsem neslyšel o cechu svobodných uhlířů!“

Veleknězův tajemník potlačí pobavené ušklíbnutí, s vážnou tváří postoupí o krok blíž k okraji pódia, zastrčí si desky s papyry do podpaží a zatleská:

„Trochu hudby, prosím!“

Zpoza závěsu po jeho pravici okamžitě vyběhne kněz-služebník, zastaví se uprostřed místnosti a začne hlasitě hulákat.

Tajemník se vrátí na své místo, mírně se nahne k Veleknězovu rameni a ztišeným hlasem mu odpoví: „To byl velmistr Lóže, Svatosti. Inkognito.“

„Inkognito?“ zopakuje starý muž. „Strašné jméno. Nedivím se mu, že se ani nepředstavil...“ Jako obvykle, pomazané hlavě chvíli trvá, než si v odpovědi najde to podstatné. „Velmistr Lóže?“ zarazí se najednou. „To nemyslíte vážně! Vyznavač Běsa na půdě řádu?! Jak se opovázil?“ Skoro poskočí v křesle. „Člověk, který skládá oběti na oltář nějakého třetířadého bůžka z ciziny a stará se jen o své bohatství a tělesné požitky! Proč jste ho sem vůbec pustili?!“

„Slyšel jste,“ rozhodí tajemník rukama. „Přišel žádat o pomoc. Nemohli jsme ho odmítnout. Dóm ucha otevírá dveře všem, kdo se domáhají vyšší spravedlnosti. Jeho lidé chtějí hlavu vraha.“

Veleknězi chvíli trvá, než se uklidní.

„Smrt hraběte Bakkara je nějak vzala,“ zabručí. „Neříkám, že nás ne. Ale že právě nějakou měšťanskou chátou... Co s nimi měl?“

„Můžu jen hádat, Svatosti,“ pokrčí tajemník rameny. „V případě královy předčasné smrti by byl Bakkar nejvážnějším kandidátem na trůn. Kdo ví, možná mezi sebou v této záležitosti uzavřeli nějakou dohodu...“

Velekněz na něj hledí, jako by čekal, až konečně dokončí načatou větu.

„Lóže mu plánovala nasadit korunu a udělat z něj svou figurku,“ vyloží podřízený své domněnky na rovinu.

Stařec zhrzeně zavrtí hlavou.

„Vážně ho nechal zabít... *král*?“ zeptá se šeptem. „Vlastního bratrance?“

„Lóže je o tom očividně přesvědčená,“ sevře tajemník ústa do tenké linky. „A,“ rozhodne se okolky definitivně odsunout stranou, „ani my bychom tuhle možnost neměli brát na lehkou váhu. Pravda je taková, že většina vražd, které za poslední měsíce otrásly Královským městem, přišla Aitorovi vhod. Vezměte si jen smrt jeho věřitelů. Královská pokladnice najednou nemá problém s dluhy! A královské daně jsou dokonce nižší než naše! Po Bakkarovi... už ani Atlantid'ané s čistou krví si nemůžou být jistí bezpečím! Vždyť dnes stačí, aby nějaký chudák s dírou v kapse proběhl Labyrintem a rovnou povýší do šlechtického stavu!“

„Dobře, dobře,“ zamává mu Velekněz rukama před obličejem. „Vraťme se k Lóži. Pořád nechápu, proč do této záležitosti zatahují nás. Proč si to nevyřídí sami? To neumí chytit jednoho hrdlořeza?“

„Podle všeho se o to snažili. Zjevně neuspěli.“

„Myslíte, že my máme lepší možnosti?“

„No, přinejmenším jsme nepřišli o své pozice v Královském městě.“

Velekněz si podepře těžkou hlavu a hluboce se zamyslí. V rámci možností, samozřejmě.

„Co radíte?“

„Možná bychom se na to měli podívat. Nezávazně.“

„Já nevím. Spolčovat se s kacíři...“

„Lóže nám za vrahovu hlavu nabízí dvě stě padesát zlatých prutů.“

Velmistr znovu čeká.

Tajemník si zhluboka povzdechne.

„Vím, že světské záležitosti jdou mimo vás, Svatosti. Proto mi dovolu přeložit tuto nabídku do srozumitelnější řeči.“ Z desek vytáhne malé počítadlo: „Za sto padesát prutů bychom během jednoho roku dokázali postavit šest nebo sedm nových chrámů. Za dalších padesát opravit devět až dvanáct starých. A za zbývajících padesát bychom dokázali vychovat a vysvětit přibližně dvě stovky nových kněží. To je dohromady...“ chvíli posouvá kostky počítadla nahoru a dolů, „deset tisíc spasených duší. Nemyslíte, že toto číslo přece jen stojí za úvahu?“

Zamračený stařec si dlouze mne hladce oholenou bradu.

„Aktivujte špehy ve městě,“ řekne nakonec. „A v Paláci. Ale – nenápadně!“